

Tehnoredactare: Cerasela Georgescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUNGU, CĂTĂLIN

Nicodim sau căderile spre cer / Cătălin Lungu. - Brăila : Proilavia,
2016

ISBN 978-606-8375-74-8

821.135.1-31

ISBN 978-606-8375-65-6

Cătălin Lungu

NICODIM
sau căderile spre cer

PROILAVIA
Brăila, 2016

Cuprins

<i>Promontoriul</i>	5
<i>Slobod</i>	19
<i>Colina</i>	33
<i>Dor de aripi</i>	63
<i>Surâs de porumbel</i>	79

Un val lunecos, purtând cu sine nuanțele încă vii ale apusului de soare, se apropia și se retrăgea ritmic și șoptit de silueta ce ședea, de ceva vreme în picioare, pe nisipul scânteietor stăpân la țărmul mării.

Tânărul privea atent mișcarea șovăielnică a apei celei mari și, din când în când, își ridica privirile către soarele care, fără gânduri semețe, se cobora sub pleopa orizontului. Deodată, un gând de mărire deșartă îi atinse tâmpla:

- *Marea vine și pleacă, soarele scapătă. Fac ascultare! Cât despre mine, eu pot merge oricând, oriunde vreau.*

Libertate...

Un cuvânt care aproape îl obsedează pe Nicodim. Cine este cu adevărat liber? Ești oare mai slobod atunci când nu ai decizii de luat și urmezi așa, ca soarele și marea, rânduiești bine statornicite? Sau este mai cumsecade ca în vreme de răscruci să-ți poți alege calea?

Avea chef de vorbă cu sine însăși:

- Zic totuși, că e mai bine așa, ca mine! E minunat ce amestec fascinant de finit și infinit este omul. Eu sunt aici, dar gândurile mele se avântă acum spre marginile lumii...

Da, băiete, dar este și răspundere! Dacă nu chibzuiești bine și alegi cumva greșit, ăla ești! Apoi, vrei, nu vrei, suporți consecințele. Și-atunci, mai ești slobod?

Obosit de atâtea gânduri și fără a avea un răspuns definitiv, Nicodim se așază ușor în genunchi, pe nisipul fin. Cu brațele deschise și cu privirea ațintită către stelele ce stăteau să se ivească, bărbatul inspiră adânc, împărtășindu-se din imensitatea văzduhului:

- Ce frumos este aici! Vezi, dacă cerul este pruncul veșniciei, ce bine face sufletului meu? Se știu ca frații!

După o vreme, atunci când noaptea își plecă iarăși fruntea grea, atingându-se încet de obrazul mării, Nicodim se întoarce la cortul său așezat în preajma pădurii riverane. Lăsă de strajă bătrâna lună și adormi legănat de sunetul molcom al valurilor.

De câteva zile terminase facultatea și, scăpat fiind acum de orice angajament, simțea nevoia

să-și limpezească gândurile. Nehotărît pe ce drum să apuce, campase pentru o vreme aici, la marginea apei. Căuta răspunsuri...

Vrînd să pună început bun, se aplecă mai întâi să deslușească înțelesurile libertății. Se simțea pe deplin emancipat, dar nu știa cum să se descurce cu atâta timp și spațiu.

O dimineată senină de vară, la malul Mării Negre, se simțea mai mereu ca o caldă binecuvântare. Noianul apei foșnea somnoros de-a lungul țărmului. Soarele se năștea încet și fierbinte din aburii orizontului, chemat pe cer de țipetele prefăcut grave ale pescărușilor.

Pe întinderea ușor șifonată de vânt a apei, bărcile pescarilor tomitani se împrăștiu, adulmecând vânatul mării. Cu adevărat, soarta ospățului și a negoțului se juca la ruleta adâncurilor.

Nicodim salută discret lumea nou-născută și începu să alerge încet de-a lungul țărmului, lăsând pe îmbulzeala firelor de nisip, cicatrici vremelnice. Se îndrepta către un mic golf cu apă senină, care-i promitea un scăldat pe cinste. Și, în fiecare zi, covata mării se ținea de cuvânt...

Golful era mărginit, într-o latură, de o porțiune de țărm neobișnuit de înaltă. Promontoriul împlântat în coasta mării rezista cu bărbăție stihilor vremii.

De obicei, zona cu pricina era pustie. Astăzi, însă, regula fusese încălcată. Pe înălțimea stingheră, stătea un bătrân pescar, care zlobozise la adânc momeala câtorva pripoane.

Nicodim se opri din alergat și decise, pentru moment, să renunțe la scăldat. Privea insistent către intrusul cărunt. După câteva momente, pescarul simți eteric uitătura fixă a tânărului, pe care de altfel, îl observase de ceva vreme.

Se întoarse către Nicodim și, cu voce guturală, îi rosti:

- *Vino sus, dacă vrei să schimbăm o vorbă! Ziua este la început și după cum socotesc, nu prea ai treabă.*

Junele ezită pentru câteva momente. Nu știa dacă este bine să renunțe la liniștea lui, de care încă nu se săturase, sau să încerce a-l iscodi pe bătrânul pescar despre cele ale vieții.

În cele din urmă, *libertatea* nu-l lăsă, și-l împunse între coaste. Urcă deci, în fugă, panta care

ducea spre capătul platoului cel înalt. Se așează lângă străin și zise:

- *Nicodim. Dumneata?*

- *Iordan. Nea Iordan, pentru tine.*

Pentru câteva minute, cei doi nu rostiră niciun cuvânt. Poate că era de ajuns doar să stea așa, tăcuți, unul lângă altul, pentru a se cunoaște mai bine. De multe ori, tăcerea poate spune mai mult decât o mie de cuvinte.

Deodată, bătrînul grăi:

- *Ești tânăr, dar văd că știi să taci!*

Nicodim îl privi mirat:

- *Cum adică? Există o știință a tăcerii?*

- *Cu siguranță! Puțini oameni mai știu în ziua de astăzi, să tacă.*

- *Vorbești serios, sau mă iei peste picior?*

- *Este cam dimineață pentru glume. Vorbesc cât se poate de serios. Poți tăcea păgubos, în multe feluri: cu nerăbdare de a vorbi în deșert, de rușine, de supărare, din mândrie... Tăcerea roditoare o au oamenii discreți și, sau reflexivi. Sunt atâtea lucruri în cer și pe pământ, pe care le poți cunoaște mai mult tăcând!*